

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ZANNETTAΣ

ΟΤΑΝ ό Πιέρ, Κουρμόν, ό ήλεκτρολόγος, γύρισε στὸ σπίτι του, δὲν θρήκε τὴ Ζερμαίν. Μὰ ποῦ εἶχε πάει πάλι ἡ γυναῖκα του; "Ερριξε μιὰ γρήγορη ματιά στὶς τρεῖς κάμαρες, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν πόρτα τῆς κουζίνας, ἀναποδογύρισε δυὸς τρεῖς καρέκλες, ἔσπασε ἑνα βάζο, κατάφερε μὲ λύσσα μερικές γρούθιες, στὰ μαξιλάρια τοῦ κρεβατιοῦ κ' ἔπειτα θγῆκε ἔξω, χτυπῶντας τὴν πόρτα. "Υστερα πέρασε γρήγορα τὸν κῆπο, προχώρησε στὸν δρόμο κ' ἔφτασε ὡς τὸ σπίτι τῆς Ζαννέττας, τῆς χλωμῆς μοδίστρας.

— "Ε, Ζερμαίν! φώναξε.

— "Εσύ, εἰσαι, Πιέρ; τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζαννέττα. Δὲν εἶνε ἐδῶ ἡ Ζερμαίν; "Έχω νὰ τὴ δῶ ἀπὸ χθὲς τὸ θράδυ...

Κι' ὅπως μιλοῦσε, ἔφτασε κοντά του.

— Δὲν εἶνε ἀκόμη δέκα... ἐπρόσθεσε. Δὲν μπορεῖ, ὅπου νᾶνι θὰ γυρίσῃ...

"Ηταν ώμορφος ἄνδρας αὐτὸς ό Πιέρ Κουρμόν. Εἶχε ἑνα καθαρὸ πρόσωπο μὲ γελαστὰ μάτια καὶ μὲ κάτασπρα δόντια. Μὰ τώρα ἥταν θυμωμένος. Ή λύσσα τὸν εἶχε παραμορφώσει. Κ' ἔπειτα, ἀπὸ τὰ νεῦρα του, ἔτοιμος νὰ κάνῃ καμμιὰ τρέλλα.

— "Ησύχασε, Πιέρ, τοῦ εἶπε πάλι ἡ χλωμὴ μοδίστρα. "Η Ζερμαίν θὰ πῆγε νὰ φάῃ στῆς μητέρας της. Δὲν εἶνε κακό, μοῦ φαίνεται, αὐτὸς ποὺ ἔκανε; Θάρη...

Μά, καθὼς τοῦ μιλοῦσε, κύτταζε ἀνήσυχα τάχα τὸ ὄσπρι σπίτι τοῦ ἐργολάθου Φορνιέ. 'Έκει πέρα ἥταν ἡ Ζερμαίν. 'Έκει τρύπωνε κάθε τόσο, μόλις ἔφευγε ἀπὸ τὸ σπίτι ό ήλεκτρολόγος. 'Ό Φορνιέ ἥταν φίλος της.

— Δὲν σὲ περίμενε ἐνωρίς, εἶπε στὸν Πιέρ μὲ προσποιητὴ ἀφέλεια καὶ μ' ἑνα ἔνοχο τόνο στὴ φωνή.

Ο Πιέρ τὴν κύτταξε σαστισμένος καὶ μὲ κάποια περιφρόνησι. "Η Ζαννέττα, ὀστόσο, ἔξακολούθησε τὸ ὄποπτο παιγνίδι της; νὰ ρίχνῃ φούσιμένες ματιὲς στὸ ὄσπρι σπίτι τοῦ ἐργολάθου. Κ' ἔνοιωθε ἑνα φόρο μέσα της, μὲ καὶ μιὰ ἐγκληματικὴ ίκανοποστησι, γιατὶ ἤζερε πώς αὐτὸς ποὺ ἔκανε μποροῦσε νὰ φέρῃ καμμιὰ συμφορά. Πυρ' ὅλη ὅμως τὴν ἀνδία ποὺ ἔνοιωθε γιὰ τὸν ἀστό της, ἔξακολούθησε νὰ κυττάζῃ τὸ φωτισμένο παράθυρο τοῦ πρώτου πατώματος σπίτι τοῦ ἐργολάθου. Κ' ἔτσι, σιγά-σιγά ό Πιέρ ἀρχίσε νὰ καταλαβαίνῃ τὶ σημασία εἶχαν ἡ ματιές της.

— Στὴ μητέρα της; ἔκανε τρίζοντας τὰ δόντια του.

Πάξει κάθε μέρα στὴ μητέρα της...

— "Ω, ὅχι κάθε μέρα... ἔκανε ἡ χλωμὴ μοδίστρα. "Ε, νά, ὅταν στενοχωριέται μόνη της, θγαίνει λιγάκι γιὰ νὰ ξεσκάση...

— Μποροῦσε νὰ κυττάζῃ περισσότερο τὸ σπίτι της! γκρίνιαξε ό ήλεκτρολόγος.

— "Ε, θέραια, ἔκανε ἡ Ζαννέττα. Μὰ ξέρεις πόσο τῆς ἀρέσει νὰ στολίζεται, νὰ δείχνῃ τ' ὄσπρια μπράτσα της, νὰ φοράται σκαρπίνια μὲ τὸ ψηλό τακοῦνι καὶ τὶς μεταξωτές κάλτσες της. "Ολος ό κόσμος τὴν κυττάζει, ὅταν περνάη. Τῆς ἀρέσει νᾶνε φιλάρεσκη, νὰ τὴν θαυμάζουν... Εἶνε κακό αὐτό, Πιέρ;

Οὕτε κ' ἔκεινη δὲν ἤζερε, γιατὶ μιλοῦσε ἔτσι. Μὰ ὅταν εἶδε τὸν Πιέρ νὰ χάνεται σὰν τρελλὸς πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ἐργολάθου, τὰ ἔχασε καὶ τοῦ φώναξε:

— Μή θυμώνεις ἔτσι, λοιπόν! Δὲν ἤζερε πώς θὰ ἐρχόσουν τόσο ἐνωρίς!...

Τὸν εἶδε νὰ πηδάῃ τὰ χαμηλὰ κάγκελλα καὶ νὰ χάνεται μέσα σπίτι σκοτεινὸν κῆπο. Καὶ τρόμαξε. Εἶχα μείνει μόνη, μέσα στὴν νύχτα καὶ τὴ σιωπή. Μιὰ τραγικὴ ἀγωνία ἀνέβαινε ἀπὸ τὸ σῆθος της καὶ τὴν ἔπνιγε στὸν λαιμό.

Γύρισε λοιπόν ἀργά-ἀργά σπίτι της, ἀνοίξε ἀθόρυβα τὴν πόρτα, ένέβηκε ὡς τὴν κάμαρή της κ' ἔκει μέσα στὰ σκοτεινά, πήγε κοντά σπίτι παράθυρο, κόλλησε τὸ πρόσωπό της στὸ τζάμι καὶ μὲ γουρλωμένα μάτια κύτταζε ἔξω τὸ σκοτάδι. στάνον-

τας τὸ αὐτὶ σπίτι παραμικρὸ θόρυβο.

Πῶς μπόρεσε νὰ τὸ κάνῃ αὐτό; Μποροῦσε θαυμάσια νὰ στείλη τὸν Πιέρ σπίτι τῆς μητέρας τῆς Ζερμαίν κ' ὅστερα νὰ τρέξῃ καὶ νὰ τὴν εἰδουποιήσῃ σπίτι τοῦ ἐργολάθου. Βέβαια, αὐτὸς ἥταν πιὸ ἀπλό, πιὸ τίμιο. Μὰ δὲν τὸ συλλογίσθηκε. Εἶδε ἀμέσως τὴν καταστροφή, μ' ἔκεινον τὸν ξαφνικὸ γυρισμὸ τοῦ Πιέρ, κι' ἀντὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ σώσῃ κάτι, ζητοῦσε καὶ τὸν Πιέρ σπίτι θάραθρο. Μὰ γιατὶ ἀρά γε; Μήπως ἀγαποῦσε τὸν ώμορφο ἄνδρα τῆς Ζερμαίν; Μήπως ἔπειδη τὴ ζήλευε ποὺ ἥταν πιὸ ώμορφη; Τί ἔπρεπε τώρα νὰ κάνῃ;

"Ανοίξε τὸ παράθυρο καὶ κύτταξε ἔξω. Ή νύχτα ἥταν κρύα καὶ σκοτεινή. "Εκανε νὰ κλείσῃ τὰ παντζούρια, μὰ δὲν μπόρεσε. Δέν θέλησε. "Εκλεισε λοιπόν πάλι τὰ τζάμια καὶ περίμενε...

Βέβαια, ό Πιέρ δὲν εἶχε πιστόλι μαζύ του, μὰ σπίτι τοῦ ἐργολάθου ἥταν πάντα ἔνα σωρὸ σκεπάρνια καὶ σφυρία.

Τί τρελλή ποὺ ἥταν ἡ Ζερμαίν! 'Απὸ μικρὴ χτένιζε τὰ μαλλιά της πιὸ ώμορφα ἀπὸ δλα τὰ κορίτσια κι' αὐτὸς ἔκανε τὴ Ζαννέττα νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὴ λύσσα της. Κ' ἔπειτα, πόσες ἐρωτικὲς περιπέτειες δὲν εἶχε διηγηθῆ στὴ Ζαννέττα! Πόσες τρέλλες! 'Ενω ἔκεινη, ποὺ ἔρραθε δλη τὴν ήμέρα, χλωμὴ καὶ ἀνοστη, δὲν εἶχε κανένα φίλο, καμμιὰ περιπέτεια. "Εναν ἄνδρα ἀγάπησε κι' αὐτὸν τῆς τὸν πῆρε γιὰ δικό της, ἡ Ζερμαίν. Κ' ὅστερα, καὶ μετὰ τὸν γάμο της, ἡ Ζερμαίν ἔξακολούθησε τὶς τρέλλες της.

Μὲ μονόλογοι καὶ μὲ ύπονούμενα τὴν ἄφηνε νὰ καταλαθαίνῃ πολλὰ πράγματα.

— "Α, δὲν ξέρεις, τῆς ἔλεγε, πόσο τρυφεροὶ εἶνε μερικοὶ ἄνδρες!... Κι' δλοι τους μοῦ λένε: ὃν ἡ Ζαννέττα φρύνει τὴν τουαλέττα σου, δὲν θὰ γύριζε κανεὶς νὰ τὴν κυττάξῃ. Γιατὶ ἔσυ ἔχεις «σέξ-ἀππή», δπως λένε στὸν κινηματογράφο...

"Η Ζαννέττα χλωμιάζε περισσότερο, μὰ δὲν ἔλεγε τίποτε. Κι' ὅταν ἔμενε μόνη, συλλογίζόταν πώς ἔπρεπε νὰ ἐκδικηθῇ σκληρά τὴ Ζερμαίν ποὺ ἥταν τόσο ἔγωγες καὶ τόσο κινηματογράφη.

"Ήταν τόσο τυχερή, αὐτὴ η Ζερμαίν! Εἶχε παντερευτὴ τὸν καλύτερο ἄνδρα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν καὶ τὸν ἥθελαν γιὰ δικό τους δλα τὰ κορίτσια. Κ' ἔπειτα, δίχως καμμιὰ ντροπή, πήγαινε κάθε ήμέρα σπίτι τοῦ ἐργολάθου. "Η Ζαννέττα τὴν ἔθλεπε νὰ περιάνῃ μὲ τὸ δροσερὸ τῆς πρόσωπο καὶ μὲ μάτια, πόσο περπατούμενη.

— Καλημέρα, Ζαννέττα! Μὴν κουράζεις τόσο πολὺ μὲ τὴ θελόνα!... 'Έγω πηγαίνω λιγάκι στὴ μητέρα μου...

Κ' ἔτσι, ἀπόψε, ἐπὶ τέλους, εἶχε τὴν τύχη της μέσα στὰ χέρια της, στὰ χλωμὰ κι' ἀδύνατα χέρια της ποὺ τὰ τρυποῦσε ἡ θελόνα. "Η Ζαννέττα λοιπόν, δίχως να πυλογιστῇ τίποτε, εἶχε ἀνάψει τὴ ζήλεια τοῦ Πιέρ γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῇ.

"Η νύχτα περνοῦσε ἥσυχα, μέσα στὰ θαθεῖα σιωπή. "Η Ζαννέττα δὲν ἔθλεπε τίποτε δλλο παράθυρο ποὺ ἔφεγγε μέσα σπίτι σκοτάδι, μὲ μιὰ εἰρωνεία, σὰν νὰ τὴν κυροῦδευε. Ποιός ξέρει τί εἶχε γίνει... "Η Ζερμαίν θὰ τὸ εἶχε σκάσει δίχως δλλο, γιὰ νὰ μὴ τὴν θρῆ ἐ Πιέρ Θὰ εἶχε καμμιὰ προαίσθησι. Κι' ὅταν ἔτενος θὰ πήγαινε σπίτι τῆς μητέρας της, θὰ τὸν ύποδεχότων μὲ τρυφερότητα κι' ἀγάπη:

— Μπά! Γύρισες νωρις, λατρεία μου; Πάμε λοιπόν μαζύ σπίτι!

— "Α! "Επρεπε νὰ δώσῃ ἔνα τέλος σ' αὐτὴν τὴν ἀγωνία της. Μιὰ κ' εἶχε μιλήσει ἔπρεπε νὰ μάθῃ τὴ συνέχεια. "Επρεπε νὰ δῇ τί εἶχε γίνει. Κατέβηκε λοιπὸν σπίτι τοῦ δρόμου καὶ γλύστρησε δλη τὸ σπίτι τοῦ ἐργολάθου. "Εκανε δυὸς τρεῖς θόλτες, γύρω του, τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο, δπως ὁ ἐγκληματίας ξαναγυρίζει

(Συνέχεια στὴ σελίδα 45)

Ο Πιέρ τὴν κύτταξε σαστισμένος καὶ μὲ κάποια περιφρόνησι.

Η ΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΒΑΝΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 31)

καὶ κλείνοντας τὰ μάτια, ἔπεισε μέσα στὸ ποτάμι...

Ο πατέρας τοῦ Ἀνρί, σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ μέτραγε καὶ ξανμέτραγε τὰ λεφτά του. Τὰ εὔρισκε σωστά. Τὸ πιὸ περίεργο μάλιστα ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶδε καὶ τὸ παληὸ ἑκατοστάρικο ποὺ εἶχε δώσει τῆς Βάντας, γιὰ τὸ μηνιάτικό της. Τὸ γνώρισε εὔκολα γιατὶ ἦταν γεμάτο κόκκινες μελανίες.

— Δὲν καταλαβαίνω τίποτε! ψιθύρισε στὸ τέλος.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸν γυιό του.

— Ἐσύ, τί λές, Ἀνρί; τὸν ρώτησε.

— Ἐγώ; Τίποτε. Δὲν ξέρω τίποτε... τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος μὲ ἀπάθεια.

Μᾶ, ἀπὸ τότε, ἐκεῖνο τὸ ψέμα, ἔμεινε μέσα του σὰν ἔνα δηλητήριο...

— Μαντεύω... ψιθύρισε ὁ δόκτωρ Ζανέ. Ο Ἀνρί εἰσαστε ἐσεῖς. Βασανίζεστε διαρκῶς ἀπὸ τὸ ψέμα ποὺ εἶπατε. Σᾶς τύπτει ἡ ουνεδησίς σας γιὰ τὸν θάνατο τῆς Βάντας... Κι' αὐτὴ ἡ ίδεα, πῶς ἐσεῖς εἰσυστε ὑπαίτιος τοῦ θανάτου τῆς σᾶς φέρνει διαρκῶς ἀτυχία, γιατὶ δὲν σᾶς ἀφήνει νὰ σκεφθῆτε καθαρά, γιατὶ παραλύει κάθε προσπάθειά σας... "Επρεπε νὰ μιλήσετε. "Επρεπε τότε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια. Τώρα πειὰ εἶνε ἀργά... Θὰ τιμωρῆσθε διαρκῶς ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἔσυτό σας. Λυπούμαι πολύ, μὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε... Δὲν μπορῶ νὰ ἐπιβληθῶ στὴ συνείδησί σας...

Ο Ἀνρί Σελλιέ, τότε, πιὸ χλωμὸς ἀπὸ πρῶτα, ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ μαρτύριο τοῦ ἔξιλασμοῦ του. Δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ σωτηρία, γιατὶ τὸν τιμωροῦσε ὁ ἴδιος ὁ ἔσυτός του!

ΜΩΡΙΣ ΛΕΣΕΡ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΖΑΝΝΕΤΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

ἔκει ποὺ σκότωσε, σὰν νὰ τὸν τραβάνῃ τὸ αἷμα τοῦ θύματός του. Ο παγερὸς ἀέρας ζέσκιζε τ' ἀδυνατα πνευμόνια τῆς. Κι' ὥστοσο δὲν γύριζε στὸ σπίτι της. "Ηθελε νὰ μάθη.

Ἐνα ἀδέσποτο σκυλί, ποὺ πήδησε ξαφνικὰ ἀπὸ ἔνα φράχτη, τὴν τρομοκράτησε. Η Ζαννέττα, τρελλὴ ἀπὸ τὸν πανικό της, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ γύρισε στὸ σπίτι της. Λαχανιασμένη, ἀσπρη σὰν τὸ πανί, δίχως δύναμι, στηρίχηκε στὴν κορνίζα τῆς πόρτας γιὰ νὰ μὴν πέσῃ. Μὰ καθὼς ἔκανε νὰ περάσῃ τὸ κατώφλι, ἀκούσει βήματα πίσω της. Κι' ἀπότομα ὁ Φυρνιέ, ὁ ἐργολάθος, παρουσιάσθηκε μπροστά της.

— Ζαννέττα, τῆς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη φωνή, τρέξε νὰ εἰδοποιήσῃς τὴν Ζερμαίν. Εἶνε στὸ σπίτι τῆς μητέρας της... Ξέρεις, μᾶλλωσα μὲ τὸν Πιέρ καὶ τὸν χτύπηγα.. Ναί... "Έκανε σὰν τρελλός..." Ηθελε νὰ βρῇ στὸ σπίτι μου τὴν γυναῖκα του... Μιὰ στιγμὴ μάλιστα ἔκανε νὰ μὲ χτυπήσῃ μ' ἔνα σκεπάρνι... Ἐγώ τότε τοῦ πέταξα ἔνα σίδερο... ποὺ τὸν βρήκε στὸ κεφάλι. Πήγανε νὰ φωνάξῃς τὴν Ζερμαίν. Μοῦ φαίνεται πώς δὲν ζῆ πειὰ ὁ ὄνδρας της. Πρυσπάθησα νὰ τὸν συνεφέρω, μὰ δὲν κατάφερα τίποτε. Θὰ τὸν σκότωσα... Δὲν ξέρω... Είμαι σὰν τρελλός. Τρέξε νὰ φωνάξῃς τὴν Ζερμαίν... Ἐγώ φεύγω... Φεύγω μακριά... Κι' ὁ ἐργολάθος χάθηκε γρήγορα, σὰν φάντασμα μέσα στὴ νύχτα.

Η Ζαννέττα ἔκανε νὰ φωνάξῃ, νὰ τὸν κρατήσῃ ἀκόμη κοντά της μὰ δὲν μπόρεσε. Ζαλίστηκε ξαφνικὰ καὶ σωριάσθηκε λιπόθυμη στὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ της.

Μ. Λ. ΣΟΝΤΑΖ

ΟΙ "ΞΑΦΡΙΣΤΑΙ,, ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 23)

ῶστε τὸ μόνο ποὺ όμως μτοροῦσε νὰ μὲ τρομάξῃ εἶνε ἡ σούψη ὅτι μτορεὶ μὰ μέρα νὰ σὲ ζάσω. Γι' αὐτό, σὲ παρακαλῶ, νὰ κρατήσης αὐτὰ τὰ κοσμήματα σὰν ἔνα μικρὸ δῶρο καὶ νὰ ἔρθῃς πάλι κοντά μου τὴν ωριμόνη ὥρα. Κάθε στιγμὴ ποὺ περνῶ μακριά σου, μοῦ φαίνεται σὺν ἔνας αλωνας».

Καὶ δὲ Φλωρινώ πήγε νὰ τὴν συναντήσῃ χωρὶς φυσικὰ νὰ κάνῃ λόγο γιὰ τὰ κλεψύμενα κοσμήματα.

Ο Ἀντρὲ Φλωρινώ μὲ τὶς λωποδυσίες του εἶχε κατορθώσει νὰ σχηματίσῃ μίαν κολοσσιάτιν περιουσίαν καὶ σήμερα ἔχει ἀλλάξει τὸ ὄνομά του, ἔχει ἀγοράσει ἔναν τίτλο εὐγενείας καὶ ζῆ σὰν καθαρότατος εὐγενής. Καὶ οἱ παληὸι ἀστυνομικοὶ, διτοὺ τὸν βλέπουν νὰ περνᾶ μὲ τ' αὐτοκίνητό του δὲν μποροῦν νὰ συγκρατήσουν ἔνα εἰρωνικὸ χαμόγελο.

Αὐτὰ μοῦ ξέωμολογήθηκε δὲ ίδιωτικός ντέτεκτις τοῦ «Μπελέ» γιὰ τοὺς «Ξαφριστάς» τῶν ξενοδοχείων. Καθὼς δὲ θὰ εἴδατε, αὐτοὶ οἱ κακοποιοὶ εἶνε σατανικοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟ... ΣΚΑΦΑΝΔΡΟ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 29)

Ο Ραούλ Μπρελάν δέν γελοῦσε πειά.

Μὲ τὴν ξαφνικὴ ἔκρηξη τοῦ σκαφάνδρου εἶχαν ἐκσφενδονισθῆ μπροστά στὰ πόδια τοῦ Βερντιέ τὰ πιὸ ἀλλοπρόσαλλα πράγματα: ἔνα χτένι, ἔνα βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, δυὸς-τρία μυρωμένα γυναικεῖα μαντηλάκια καὶ τὸ πιὸ τρομερὸ ἀπ' ὅλα: μιὰ φωτογραφία μιᾶς γυναίκας, μᾶλλον ἐλαφρούντυμένης, εἶχε πέσει μπροστά στὸ γυαλιστερὸ λουστρίνι τοῦ ὑπουργοῦ...

Τὴν ἴδια στιγμή, καθὼς ἔσκυψε ὁ Βερντιέ νὰ σηκώσῃ τὸ ψηλὸ καπέλλο του ποὺ τοῦ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὸ χέρι, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὴ φωτογραφία κι' ἀπόμεινε καταπληκτος. Διάθολε! Πῶς ἔμοιαζε αὐτὴ ἡ γυναίκα τῆς... γυναίκας του! Μπά! Αὐτὴ ἦταν: ἡ γυναίκα του! Ο Βερντιέ πήρε τὴ φωτογραφία καὶ κατακόκκινος ἀπὸ τὴν ἔκπληξη του διάβασε τὴν ἀφιέρωσι. Ο γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ ἦταν γνωστός. Μόνο ἡ γυναίκα του ἔγραφε τόσο ἐπιπόλαιως μ' ἔνα σωρὸ στολίδια καὶ καμπύλες. Ή ἀφιέρωσις λοιπὸν ἔγραφε τὰ ἔξης:

«Στὸ γλυκό μου ἀγόρι ποὺ μὲ ξετρέλλανε, ή Τερέζα του».

— Περίεργο!... ἔκανε δὲ Βερντιέ ξύνοντας τὸ μέτωπό του.

Κ' ἔπειτα συλλογίσθηκε:

— Μὰ πῶς μπόρεσε ἡ Τερέζα νὰ ἐρωτευθῆ ἔνα σκάφανδρο!.. Ἔταν δυνατόν; Γίνεται ποτέ; Καὶ δύμως... Η φωτογραφία ἦταν μέσα στὸ σκάφανδρο ποὺ ἦταν φουσκωμένο μὲ ἀέρι!...

Αὐτὸ τὸ μυστήριο ἦταν ἀπὸ τὰ πιὸ καταπληκτικά. Ο Βερντιέ κατόπιν, κατάλαβε φυσικὰ τί εἶχε συμβῆ, μὰ θεώρησε πιὸ ἀξιοπρέπες νὰ κάνῃ τὸ κορόϊδο.

Μὰ δ «πασᾶς» ποὺ μπῆκε ἀμέσως στὸ νόημα, πήγε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὴ λύσσα του. Δὲν μποροῦσε δύμως νὰ κάνῃ τίποτε, γιατὶ φοβόταν τὸ σκάνδαλο. Κ' ἔτσι, ἀρκέσθηκε νὰ διώξῃ ἀπὸ τὸ θωρηκτό τὸν ἀδιόρθωτο Ραούλ Μπρελάν, μὲ μιὰ μηνιαία φυλάκιο στὴν πλάτη, ἔπειδη λέει: «εἶχε χρησιμοποιήσει ὡς ίματοθήκη τὸ ἐσωτερικὸν ἔνος σκαφάνδρου» :

Καὶ τὸ σκάνδαλο ἔμεινε κρυφό ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο, γιὰ τὴν άξιοπρέπεια τοῦ θωρηκτοῦ.

ΚΛΩΝΤ ΦΑΡΡΕΡ

Ο ΠΡΟΔΟΤΙΚΟΣ ΣΤΙΓΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑΔΙΚΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 33)

κλείδια κι' ὅταν δυσκολεύονταν, χρησιμοποιοῦσε καὶ τὸ μαχαίρι του!

Ἐνας ἀπαύσιος στραγγαλιστὴς ἐπίσης εἶχε κεντήσει στὸ μπράτσο του ἔνα γυναικεῖο χέρι, τὸ ὅποιο ἔκιθε ἔνα λουλούδι! Ηθελε νὰ εἰπῇ δηλαδὴ ὅτι δὲν ἔκανε καθόλου τὰ θύματά του νὰ υποφέρουν. Τοὺς ἔκιθε τὴν ζωὴ μὲ τὴν ἴδια εύκολία ποὺ μιὰ γυναῖκα «δρέπει ἔνα ἄνθος»!

Ο φυθερὸς σαδδιστὴς πάλιν, δὲ Πώλ Γκρυμέρ κατὰ τὴν διλογήμερο παραμονή του στὸ κελλὶ τῶν μελλοθανάτων, περνοῦσε τὴν ὥρα του ἀγωνιζόμενος νὰ κεντήσῃ πάνω στὸ δεξιὸ πόδι του τὴν εἰκόνα τῆς μοναδικῆς γυναικός, ποὺ εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὰ χέρια του. Καὶ πέθανε ἀπαρηγόρητος, στὴ λαιμητόμυ, γιατὶ δὲν κατάφερε νὰ τὴν ἀποτελείωσῃ.

Μὰ κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ ἐγκληματικὲς γυναικεῖς ἔχουν τὴν συνήθεια νὰ στιγματίζωνται. Δὲν χαλοῦν βέθαι τὸ στῆθος, τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, μὰ ζωγραφίζουν ὅτι μπορεῖ νὰ κρυφῇ μὲ τὰ φορέματά τους. Η περίφημη κ. Ἀννώ κι' αὐτὴ δὲν ἐγλύτωσε ἀπὸ τὴν μανία τοῦ τατουαρίσματος. "Οταν ἦταν κλεισμένη στὶς φυλακὲς τοῦ Σαὶν-Λαζάρ εἶχε δεχθῆ νὰ στιγματίσῃ μὲ ἔνυ τριφύλλι. Επίσης ή Λουσιέν Μπλυμέρ, ή μεγάλη Παρισινὴ λωποδύτρια, κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ δεξιὸ μαστό της, εἶχε κεντήσει τὴ λέξι «Ἐκδίκησις».

Μὰ τὰ παραδείγματα τῶν στιγματισμένων καταδίκων εἶνε ἀπειρα. Ωστόσο αὐτὰ ἀκριβῶς βοηθοῦν τοὺς ἀστυνομικοὺς καὶ γενικὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν νόμων νὰ ξεχωρίζουν τοὺς ἐγκληματίας καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ δομολογοῦν τὰ ἐγκλήματά τους. Γι' αὐτό, ή αύστηρότης στὶς φυλακὲς γιὰ τὸ ζήτημα τοῦ «τατουαρίσματος» εἶνε φαινομενική. Αφήνουν τοὺς φυλακισμένους νὰ στιγματίζωνται, γιατὶ κι' αὐτὸ εἶναι ἔνας τρόπος γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴν σκοτεινὴ ζωὴ τους.

ZAN KOLMP